

Petition

till

1888 års kyrkomöte.

Undertecknade anhålla härmed hos nu församlade kyrkomöte, att det i rättvisans namn måtte taga hänsyn till vår bön om befrielse från den luterska statskyrkans tvång i andeliga frågor.

Vi bedja först och främst om rätt att, då vårt samvete så bjuder, få utgå ur denna kyrka, utan att därför fråntagas vissa medborgerliga rättigheter.

Vi bedja, att kyrkobeskattningen måtte upphävas såsom allmän, så att luteranerna i likhet med alla andra samfund måtte sjelfva underhålla sina egna predikanter, men ej tvinga oss fritänkare att aflöna dem, hvilket är lika orättvist som om vi skulle tvinga luteranerna att aflöna våra rationalistiska talare.

Likaledes bedja vi, att straffbestämmelser för allvarliga uttalanden mot den kristna dogmatiken måtte upphävas, så att kristendomens tro ej måtte värnas med världsligt våld utan med sanningens och en ärlig bevisförings ädla vapen i likhet med hvarje annan lifsåskådning.

Då en försäkran på heder och samvete för oss har större betydelse än en teologisk ed, bedja vi, att vid de tillfällen, då en högtidlig försäkran skall afläggas, det ej nödvändigt måtte ske enligt det kristna form-läret, hvilket för oss intet gäller.

Då äktenskapet ej är något uteslutande kristligt utan allmänmenskligt, anhålla vi fritänkare att i likhet med de kyrkliga separatisterna få ingå en dylik förbindelse inför borgerlig myndighet och ej mot vår rättskänsla tvingas till kristna ceremonier inför en statskyrkans embetsman, hvilkens gudomliga myndighet vi ej erkänna.

Vi bedja likaledes, att våra barn måtte varda befriade från kristendomsundervisningen i skolan och att religionen måtte blifva föräldrarnes och hemmens sak. Som förhållandet nu är, söka vi ur barnens sinnen utplåna de underverkshistorier, legender och myter, de i skolorna få lära sig vara de viktigaste sanningar, och detta missförhållande kan ej upphävas med mindre kristendomsundervisningen borttages som obligatoriskt ämne, och då äfven vi fritänkare underhålla skolan, är det ej rätt att stadga kristendomen såsom tvångsämne för våra barn. I rättvisans namn yrka vi på att skolan måtte bli konfessionslös.

Till sist bedja vi, att alla stadganden ur våra lagar och författningar måtte borttagas, som gör bekännandet af den rena läran till vilkor för åtnjutande af vissa medborgerliga rättigheter, så att personliga åsikter i religion ej måtte hafva någon betydelse i rent borgerliga värf.

Genom att lyssna till denna vår bön och företaga reformer i dessa riktningar, skulle den luterska kyrkan blifva begränsad till hvad den *bör* vara — ett samfund af kristna luteraner, och ej såsom nu är förhållandet, ett blandadt samfund af kristna, fritänkare, gudsförnekare och hädare om hvartannat.

Alla våra här framställda önsknings kunna sammanfattas i en enda och den är: gif oss rätt få vara sanna och slippa bekänna en tro, som vi ej ega! Vi äro inga kristna och vilja då ej heller nämnas kristna. Om denna vår billiga begäran villfares, får det kristna namnet åter den betydelse det *bör* ega och tvingas då ej längre på alla medborgarne, af hvilka många äro så långt ifrån kristna.

Visse om att vår uppriktiga bön ej kan lemnas alldeles åsido fortfara vi att under alla förhållanden vara trogna vår öfvertygelse och kämpa för, hvad vi funnit vara rätt och sant, tills det af staten blir erkänt och andelig frihet blir oss gifven.